

Aasit ja Porkkanat

”Suur- Kokkola toteutuu” kirkuu otsikko jokaiseen, ainakin Ullavalaiseen talouteen jaettavassa ”Pravdassa” menneenä viikkona. Kyseiseen Kokkola lehden juttuun liittyen on liittymisneuvottelijat jopa saatu samaan kuvaan. Sanonta ”Hymyilee kuin puuhevonen” sopii tähän kuvaan täydellisesti. Puuhevosen viisaudelta kuulostaa myös se mitä neuvotteluista on kuntien edustajilla sanottavanaan. Tärkeät kuntakohtaiset ratkaisut kuntien kehityksen kannalta on sysätty epämääräiseen tulevaisuuteen, vain kuntien johtohenkilöiden tulevaisuus on kiinnostanut neuvottelijoita tässä vaiheessa. Kipupisteitäkin mainitsee kyseisessä jutussa eräs neuvottelija olevan, mutta ei täsmennä mihin liittyen. Ehkä neuvottelut ovat edenneet samalla tarkkuudella kuin toisessa sanonnassa sanotaan ”Tarkkaa työtä kuin puuhevosen p*****reijän poraus”. Mene ja tiedä.

Kylmän syksyn ilmapiiriä on kuumentanut kuntaliitos selvittelyyn liittyen myös keskustelut seurakuntien kohtalosta kuntaliitoksien yhteydessä. Jos seurakuntaliitos Ullavan kanssa joudutaan purkamaan, Kaustisen-Ullavan seurakunnan porkkanarahat uhkaavat mennä ohi suun, ja niiden mukana Kaustisen seurakunnan talous saattaa sukeltaa pohjamutiin. Kälviällä seurakunnan päättäjät taas odottavat kynnet syyhyten milloin pääsevät jälleen isännöimään Ullavan seurakunnassa. Jo äidinmaidossa ovat he saaneet perinnöksi katkeruuden Ullavan seurakunnan perustamisesta ja sen seurauksena menettämistään maa-vesi- sekä ennen kaikkea metsäalueista. Nyt näyttävät he saavan viimeinkin revanssin. Ullavan seurakuntaa kaavaillaan taas Kälviän kappeliseurakunnaksi. Asiassa auttoi ehkä myös takavuosina kerätty nimilista jolla vastustettiin liittymistä Kaustisen seurakuntaan. Vaarana oli tuolloin jopa, että liitoksen mukanaan tuomat taloudelliset edut olisi menetetty, mutta liitos kuitenkin olisi toteutunut. Useat seurakuntalaiset harhautettiin kirjoittamaan nimensä tuohon listaan siitä syystä, että uskoteltiin Ullavan seurakunnan pärjäävän itsenäisenä. Taka-ajatuksena listan alullepanijoilla lienee kuitenkin ollut seurakunnan palauttaminen Kälviän yhteyteen.

Kova on Ullavalaisten osa kuntauudistuksessa, vaikka toisin vielä kylillä uskotaan. Maakunnan lehdissäkin oikein kuvien kanssa kertoivat kuntalaiset, tosin suurin osa kertojista muualta tulleita, kuinka mannaa alkaa sataa Kokkolasta. Samalla kuitenkin unohtuu kuinka alkuhuuman selvittyä koittaa kova arki; lupaukset palveluiden säilyttämisestä tai kokonaan uusista ihannoista eivät ehkä toteudukaan uudessa ”Smaragdikaupungissa”, väkiluku tai palveluiden kysyntä ei kerta kaikkiaan riitä lupauten lunastamiseen kaupungin tässä osassa. Tuolloin on turha enää alkaa pullikoimaan kaupungin byrokraattien lukuja vastaan, kun kaikki päätösvalta on luisunut pois pitäjistä. Uudessa kaupungissa ei tuhannella entisellä Ullavalaisella ole mahdollisuuksia saada ääntään kuuluviin, saatikka sitten edustajaa kaupungin päättäviin elimiin. Tietysti luvataan lautakuntapaikkoja, mutta pari orpoa jäsentä jossain kulttuurilautakunnan tai vastaavan epä- lautakunnan jäsenenä on laiha lohtu silloin, kun jossain toisaalla päätetään esimerkiksi siitä, tarvitaanko kaupungin lähes autiossa metsäperässä - joka aiemmin tunnettiin nimellä Ullava - kahta koulua tai kahta päiväkotia

Kuuluisa ajattelija ja valtiomies Benjamin Franklin on aikoinaan todennut ”Se joka voi luopua ikiaikaisesta vapaudestaan, saavuttaakseen vähäisesti väliaikaista turvallisuutta, ei ansaitse kumpaakaan ja menettää ne molemmat.” Tämä viisaus tulisikin nyt pitää tarkasti mielessä, muutoin tulee Ullavalaisille porkkanoiden sijaan keppiä.

RAUNO NIIRANEN